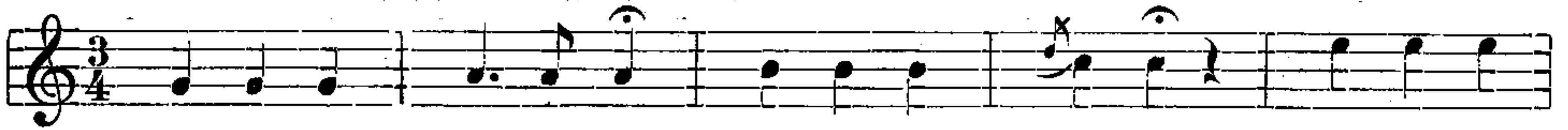

2046.

U hrobu mládence.

Z rukopisu A. Pospíšila, rektora Veleckého 1862.

Mírně.

Ejhle jak v krátkosti člověk se zmizí, jak on se

ze světa v ná - hlo - sti sklízí; nic ne - ní stá - lé - ho

zde na svě - tě, nic není pevného v lidském květě.

Ejhle, jak v krátkosti,
člověk se zmizí,
jak on se ze světa
v náhlosti sklízí;
nic není stálého
zde na světě,
nic není pevného
v lidském květě.

Krása, hodnota, síla
náhle se ztratí,
tak jak by nebyla,
v nic se obrátí;
co dnesky se třpytí
ve sličnosti,
má zítra jíti
do věčnosti.

Zde leží zrcadlo
toho vyrčení,
tělo, které padlo
k tomu zničení,
leží zde v tichosti
opuštěné,
všeckých svých vlastností
již zbavené.

Tak každý se zmíne
jak ten mládenec,
každý má čekati
života konec,
vždycky ta novina
je u dveří
že naše hodina
již udeří.

Nermuťte se déle,
rodiči milí,
že mám odjít
od vás v tu chvíli;
za starost o mně a
vychování,
uděliž vám Bůh své
požehnání.

Bože a Pane náš,
přijmi na milost
mládence, jenž voláš,
a dej mu radost,
služebníkům věrným
přislíbenou,
vem jej k vyvoleným
v slávu věčnou.